

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. Qui tencantur ex charitate audire confessione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

S. 1. Qui te neantur ex charitate audire confessiones.

10. Proprii Pastores tenentur non solum ex charitate, sed ex officio, & quando.

Restat de tertio capite obligationis ex charitate, de qua supponenda nobis sunt principia magis recepta in materia de charitate, quæ hoc loco non sunt examinanda: quibus suppositis, dubium commune in præsentem est, an cum periculo propriæ vitæ teneatur aliquando Sacerdos audire confessionem pœnitentis. Et quidem, si sermo sit de proprio Pastore, quales sunt Episcopi, Parochi, & similes; non solum ex charitate, sed ex officio tenentur audire subditum constitutum, non solum in extrema, sed etiam in gravi necessitate cōfiteendi: appellatur autem necessitas extrema, à qua non potest homo suis viribus, sine meo adiutorio, se liberare: gravis verò est, à qua potest, sed cum magna difficultate se liberare. Vtrique potest contingere circa confessionem: nam, si aliquis morti proximus sit in peccato mortali, & putet, non esse sibi remedium aliud præter confessionem quia nihil unquam de contritionis remedio audiuit, nec venit illi in mentem, quomodo habenda sit contritio: hic videtur esse in necessitate extrema cōfiteendi, cum non suppetat ei hic, & nunc remedium aliud ad obtinendam salutem. Ille autem, qui in simili periculo constitutus, potest quidem habere contritionem, sed cum magna difficultate, dicitur esse in necessitate gravi. Et in utraque proprius Pastor debet cum periculo vitæ suo subdito succurrere: quia bonus Pastor animam suam pro ouibus suis ponit, & magis obligatur Pastor, quam alij. Ergo si alij tenentur omnes in necessitate extrema, tenebitur Pastor etiam in necessitate gravi. Videantur Valentia 3. tom. disp. 3. q. 4. punct. 3. post quartam assertionem. Regn. lib. 4. cap. 45. n. 336. & 348. & 357. Bonacina disp. 3. de primo præcepto Decalogi, quæst. 4. punct. 4. n. 5.

De aliis verò qui non sunt proprii Pastores, suppono cum communi, & veriori sententia, teneri eos in necessitate extrema spirituali subuenire proximo, etiam cum periculo vitæ propriæ, verbi gratia baptizare puerum morientem iam sine baptismo: de quo videri possunt Valentia loco citato, Lorca 2. 2. sectione 3. disputat. 28. numer. 32. Suarez de charit. disp. 9. sect. 2. num. 3. Tanner. 2. 2. disput. 25. quæst. 3. dub. 4. num. 61. Coninch de fide, disput. 25. dub. 7. num. 88. & alij, quos assert Lorca loco citato. Quare occurrente simili necessitate extrema Sacramentum Pœnitentiæ, eodem modo teneantur alij, qui Pastores non sunt, cum periculo propriæ vitæ.

Difficultas est, quando non est necessitas extrema, sed gravis, quia aliquis in mortis articulo, propter difficultatem, quam timet ad contritionem habendam, petit confessionem; an teneatur Sacerdos, qui non est eius Pastor, exponere se periculo vitæ, ut eum audiat. Assistent Valentia, & Lorca locis citatis: Suarez etiam loco citato, & in præsentem disp. 32. sect. 1. num. 1.

Alij tamen probabiliter id negant. Nauarrus in Summa, capit. 24. num. 9. quem assert, & sequitur Coninch dicta disp. 25. num. 89. qui limitat obligationem ad causam, quo moribundus existens in peccato mortali ignorat omnino sibi necessariam esse contritionem, aut quid sit contritio, & quomodo debeat se ad illam excitare; & idcirco non cogit de illa habenda: quam sententiam sequitur etiam Bonacina loco supra citato, numero 4. Malderus 2. 2. quæst. 26. art. 5. & à fortiori eam tenent Boto de regendo secreto, membr. 2. quæst. 2. post 6.

conclus. & Emmanuel Sa verbo, Charitas, num. 4. Ratio est: quia, dum proximus absolute potest seipsum à periculo liberare; non ita meo auxilio indiget, ut debeam ego cum tam ingenti meo damno ei succurrere, qui cum minori expensa potuisset sibi subuenire.

Ab hac regula excipi solet indigentia, & necessitas gravis totius Communitatis, quæ licet non sit extrema, quia tamen communis est, debet præferri damno priuato. Ratio autem esse potest, quia in necessitate gravi Communitatis vix fieri potest, quod non sit necessitas extrema respectu aliquorum. Vnde, quando peste grassante, ob carentiam Sacerdotis morerentur communiter abluere confessionem, non videtur excusandus ab obligatione gravi ob periculum vitæ Sacerdos priuatus, licet non esset Pastor, si alij non subueniant: quia necessitas communis grauissima est; & vix fieri potest, ut respectu aliquorum non sit extrema. Quod ad alios casus similes ob eandem rationem extendi debet.

S E C T I O II.

De obligatione interrogandi, docendi, corrigendi, & disponendi pœnitentem.

Hæ sunt præcipuæ obligationes Confessarii in ipso actu confessionis, de quibus, partim in superioribus dictum est, partim, in præsentem dicemus. Et in primis aduertendum est, apud Summas inueniri plures interrogationes, quas debet Confessarius præmittere ante confessionem peccatorum in particulari, v. g. an fecerit examen diligenter ab ultima confessione; an impleuerit pœnitentiam sibi impositam: an afferat dolorem, & propositum requisitum; an debeat restitutionem præcunæ, honoris, vel fame, an habeat casus reseruatos, an excommunicationem aliquam & qualem. Nauarrus tamen c. 10. dicit, hoc sibi olim placuisse: sed iam displicere: quia non est obligandus pœnitens dicere peccata sua extra, vel ante confessionem: quod etiam dicere videtur Medina in Summa, lib. 2. cap. 18. Sed illa ratio parum viget: certum enim est, illa omnia cadere sub sigillo confessionis, ut fatetur idem Medina lib. 1. cap. 7. Melius tamen probari potest: tum, quia, ut in plurimum erunt inuiles illæ interrogationes; tum, quia ex ipsa confessione cognosci illa possunt, & aliunde sæpè erit utile confessionem audire, licet postea non sequatur absolutio: quia ipsamet confessione emollietur cor pœnitentis, & concipiet dolorem, ac propositum, quo carebat, præsertim superata iam illa difficultate, & labore confessionis. Vnde hac de causa c. Quod quidam de penis. & remiss. præcipitur recipi confessio horum, licet ad absolutionem non sint dispositi. Illud tamen iudico vtilissimum, quod pœnitens ignotus communiter interrogetur initio de tempore elapso ab ultima confessione: nam id multum iuuat ad numerum peccatorum postea melius percipiendum.

Quod verò aliqui monent, ne Confessarius pœnitentem interrumpat interrogationibus; sed si quid interrogandum, reprehendendum, vel monendum sit, reseruetur in finem, ne terreatur, vel turbetur ab iis dicendis, quæ præmeditatus fuerat; hoc in vniuersum non probō, quia plura memoria Confessarii excident, præsertim si confessio brevis non sit. Quare, si aduertatur obligatio restituendi, si ignorantia culpabilis, atque etiam conscientia erronea circa aliqua, vel quid